

คุณยายของฉัน

ตอนที่เริ่มสร้างวัด คุณยายมีอายุอยู่ในวัยเกษียณของชาวโลกแล้ว แต่ด้วยความเมตตาอยากให้ผู้คนมีโอกาสศึกษาธรรมปฏิบัติ ท่านจึงดำริให้สร้างวัดขึ้น ทั้ง ๆ ที่มีเงินกองทุนเริ่มแรกเพียง ๓,๒๐๐ บาท และมีคนช่วยงานเพียงไม่กี่คน แต่สิ่งนี้ไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางความตั้งใจของท่าน

เมื่อหวนคิดถึงความเมตตา ความกล้าหาญ และความเข้มแข็งอดทนของท่าน ฉันก็มีกำลังใจที่จะทำความดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ทั้งเพื่อตนเองและสังคม เพราะฉันคิดว่า ฉันไม่ได้มีภาระหน้าที่ที่หนักหนาสาหัสอะไรเลย และยังไม่ได้อายุมากขนาดคุณยายสักหน่อย ทำไมฉันจะผ่านอุปสรรคที่เกิดขึ้นในบางคราวไปไม่ได้

คุณยายของฉัน

การสร้างวัดทำให้คุณยายต้องรับภาระที่หนักมาก คือ ต้องดูแลวัดทั้งวัดซึ่งเปรียบเสมือนครอบครัวใหญ่ ท่านต้องดูแลให้ทุกคนมีกิน มีใช้ ไม่ให้อดอยาก ทุกคืนท่านจึงต้องนั่งสมาธิเพื่อตามคนมาสร้างวัด มาสร้างบุญบารมี และตามทรัพย์สมบัติมาใช้สร้างวัดและเลี้ยงคน เพราะหากปราศจาก ๒ สิ่งนี้ การสร้างวัดไม่อาจสำเร็จลุล่วงไปได้

ทั้งนี้เพราะในช่วงแรก ๆ นั้น พระภิกษุวัดพระธรรมกายเพิ่งบวชใหม่ อายุพรรษายังไม่มาก ญาติโยมยังไม่ค่อยรู้จัก คุณยายจึงต้องรับภาระทุกเรื่อง ทั้งเรื่องรับแขก หาปัจจัย สอนธรรมะ ดูแลอบรมศิษย์วัด ดูแลงานครัว ช่วยปลูกต้นไม้ ฯลฯ ต่อมาเมื่อพระมีพรรษามากขึ้น ท่านก็ลดบทบาทลง โดยบอกว่า “ขอเป็นแค่เต็กวัด”

คุณยายของฉัน

ภาระที่สำคัญและหนักหน่วงทำให้ร่างกาย
ของคุณยายซึ่งอยู่ในวัยชราล้มป่วยลงเมื่ออายุ
ประมาณ ๗๐ กว่าปี

การป่วยครั้งนี้ คุณยายเคยกล่าวว่า “ถ้าเป็น
ผู้เฒ่าคนอื่น คงเป็นขี้เถ้าไปแล้ว” แต่ท่านก็รอดชีวิต
มา และอยู่สร้างบารมีได้จนถึงอายุ ๙๒ ปี

นาฬิกาชีวิตในการสร้างบารมีที่วัดพระธรรมกาย
ของท่านมีดังนี้ ...

เข้ามิตประมาณตี ๓ หรือตี ๔ นั่งสมาธิ
ตี ๕ ไปต้มน้ำร้อนในโรงครัว
นำกลับไปทักฎิ แล้วปลุกเต็กวัด

คุณยายของฉัน

๖ โมงเช้า ไปดูแลความเรียบร้อยที่โรงครัว
สอนเด็กวัดจัดภัตตาหารให้ดังาม
สะอาดและประณีต

๗ โมงเช้า รับประทานอาหาร

๘ โมงเช้า ถึงเพล นั่งสมาธิ

๑๑ โมง รับประทานอาหาร

บ่ายโมง ถึง ๔ โมงเย็น ปลุกต้นไม้ด้วยตนเอง
ให้โอวาทคนงานปลุกต้นไม้ หรือตรวจตรา
ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในบริเวณวัด

๕ โมงเย็น อาบน้ำ ดูแลเด็กวัดจัดน้ำปานะ
ถวายพระ

๑ หุ่่ม ถึง ๔ หุ่่ม นั่งสมาธิพร้อมอธิษฐานจิต
ตามคน และตามสมบัติเพื่อนำมาใช้
ในการสร้างและดูแลวัด

การนั่งสมาธิตามคนและตามสมบัติของคุณยายมีผลสัมฤทธิ์ดังที่ท่านตั้งความปรารถนาไว้และเป็นที่ประจักษ์แก่ตาของมหาชนว่ามีผู้คนจากทุกสารทิศทั้งจากในและต่างประเทศพากันเดินทางไปทำบุญที่วัดพระธรรมกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันงานบุญใหญ่สำคัญประจำปี เช่น วันมาฆบูชา หรือวันทอดกฐิน มีผู้ไปร่วมงานครั้งละหลายแสนคน นี่คือ เรื่องความสำเร็จในการตามคน

ส่วนเรื่องการตามสมบัตินั้น จะเห็นได้ว่าเมื่อเริ่มสร้างวัด คุณยายมีเงินกองทุนเพียงแค่ ๓,๒๐๐ บาท แต่ตอนนี้ทุกท่านก็ได้เห็นแล้วว่าวัดพระธรรมกายเจริญเติบโตขึ้นมากเพียงใด นอกจากนี้ คุณยายยังเคยอธิษฐานไว้ว่า ขอให้สมบัติเลี้ยงลูกหลานไม่ให้อดอยาก “มาร้อยให้เลี้ยงได้ทั้งร้อย มาล้านให้เลี้ยงได้ทั้งล้าน” ซึ่งก็เป็นไปตามคำอธิษฐานของท่าน คือ ไม่ว่าจะมีคนไปวัดมากเพียงใด ทางวัดก็สามารถเลี้ยงข้าวได้ทั้ง ๒ มื้อ

คุณยายของฉัน

นอกจากกิจวัตรต่าง ๆ ข้างต้นแล้ว คุณยายยังคอยช่วยแก้ไขทุกข์ของมนุษย์ด้วย ทั้งนี้เนื่องจากท่านมีคุณวิเศษสามารถหยั่งรู้ใจคน ระลึกชาติได้ รักษาผู้ป่วยได้ ตามสมบัติได้ ไปนรกสวรรค์ได้ ฯลฯ ซึ่งเป็นผลมาจากการทำสมาธิภาวนาอย่างต่อเนื่อง และจริงจังกเป็นเวลานานหลายสิบปี ทำให้มีผู้ไปขอความเมตตาจากท่านเป็นจำนวนมาก เพื่อให้ท่านช่วยดับทุกข์ โศก โรค ภัย ฯลฯ บางครั้งในวันอาทิตย์ต้นเดือนมีถึง ๒๐๐ คน ซึ่งท่านก็ไม่ปฏิเสธใครเลย ท่านเคยพูดว่า “คนที่มาหายาย มาขอबारมียาย ยายจะช่วยเขาทุกคนเลย”

ทุกคืนเมื่อคนเหล่านั้นกลับไปแล้ว คุณยายก็นั่งสมาธิช่วยแก้ไขทุกข์ให้เขาและพนมมือจรดศีรชะพร้อมกล่าวคำอธิษฐานว่า “ใครมาขอบุญबारมียายให้สำเร็จทุกคน ขอให้เขามีความสุข ความเจริญด้วยอำนาจแห่งบุญกุศล”

คุณยายของฉัน

ซึ่งคุณยายก็ใช้ความสามารถของท่านช่วย
เขาได้จริง ๆ ทำให้ท่านเป็นที่เคารพบูชาของชน
ทุกชั้น ตั้งแต่ชาวบ้าน พ่อค้า แม่ค้า ครูบาอาจารย์
แพทย์ รัฐมนตรี ไปจนถึงผู้มียศถาบรรดาศักดิ์
ทั้งหลาย

ตัวฉันเองในยามที่ความทุกข์เข้ามาเยือน
เมื่ออธิษฐานจิตขอความเมตตาจากเหรียญ
หรือรูปภาพของท่าน ก็ได้รับความกรุณาจากท่าน
จนกระทั่งสามารถผ่านพ้นเรื่องราวต่าง ๆ ไปได้ด้วยดี
ทั้ง ๆ ที่ฉันไม่เคยพบกับตัวจริงของท่าน เพราะ
ท่านละโลกไปแล้ว

ความเมตตาของคุณยายจึงไม่ได้จำกัดอยู่
เฉพาะคนที่ท่านคุ้นเคยหรือเคยพบปะเท่านั้น
ท่านพร้อมที่จะแผ่แผ่ความเมตตาแก่ทุก ๆ คน
เพราะท่านเห็นทุกคนเป็นลูกหลานของท่าน
ท่านอยากช่วยให้เขามีความสุขโดยถ้วนหน้ากัน

คุณยายของฉัน

แม้กระทั่งนักโทษที่มารับอาหารจากวัดไปกิน ท่านก็บอกกับผู้คุมว่า “ถ้าที่วัดมีบุญอะไรให้พวกเขามาร่วมบุญกับยายด้วยนะ เขาจะได้มีบุญติดตัวไป ชาติหน้าถ้าเขาไม่มีสมบัติ แล้วเปลวไปประกอบมิจฉาชีพ เดียวก็ต้องไปเข้าคุกอีก”

ดังนั้น คุณยายจึงมิได้เป็นคุณยายของใครคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นคุณยายที่เคารพรักของลูกหลานทุก ๆ คน ซึ่งลูกหลานของท่านก็กลับไปช่วยกันทะนุบำรุงวัดพระธรรมกาย ดูแลอุปฐากพระภิกษุ สามเณร ด้วยความกตัญญูตเวทีต่อท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาที่มีการทอดกฐินบุชาธรรมคุณยาย ลูกหลานของท่านจะไปร่วมงานกันอย่างล้นหลาม ทำให้วัดพระธรรมกายเจริญรุ่งเรืองมาจนกระทั่งทุกวันนี้

“ใครมาขอบุญบารมีมาย
ให้สำเร็จทุกคน ขอให้เขามีความสุข
ความเจริญ ด้วยอำนาจแห่งบุญกุศล”

คุณยายของฉัน

ทุกวันเวลาในชีวิตของคุณยาย นับตั้งแต่
ออกจากบ้านไปอยู่ที่วัดปากน้ำเป็นต้นมา จึงเป็นวัน
เวลาที่ดีงามและมีคุณค่าอย่างยิ่ง ทั้งต่อตนเองและ
ผู้อื่น สัมกับคำสอนของท่านตอนหนึ่งที่ฉันประทับใจ
และนำมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต

“เราเกิดมาควรทำประโยชน์สักอย่างหนึ่ง
อย่างน้อยที่สุดก็ทำให้ตัวเอง
ถ้าทำให้ตัวเองได้
แล้วยังทำให้คนหมู่มากได้
ชีวิตนี้เกิดมาก็คุ้มแล้ว”

(๔ มีนาคม ๒๕๒๓)